

Michael Part

NEYMAR

BUDÚCI KRÁL

Neymar

Budúci kráľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Michael Part

Neymar: Budúci kráľ – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

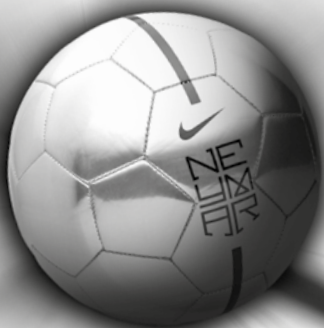
ALBATROS MEDIA a.s.

Michael Part
NEYMAR: BUDÚCI KRÁL'

MICHAEL PART

NEYMAR

BUDÚCI KRÁĽ

Pre Davea a Heather Van Loanovcov

Copyright © 2014 All Rights Reserved to Sole Books,
Beverly Hills CA, USA.

Translation © Miroslav Šatka, 2016

© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5660-002-3

ISBN e-knihy 978-80-5660-296-6 (1. zverejnenie, 2017)

ÚSMEV

AUTO NEYMARA DA SILVU SANTOSA STARŠIEHO sa vyhuplo na kopec a on s ním zamieril dolu. Vedľa neho sedela jeho žena Nadine a k zadnému sedadlu bol v detskej autosedačke pripútaný jeho maličký synček Neymar da Silva Santos mladší. Keď sa Neymar junior narodil, z Neymara staršieho sa stal *Pai* a Neymara mladšieho začali volať *Juninho*. *Pai* znamená v portugalčine *otec* a *Juninho* je „juniorček“. Zo svojho domova v Mogi das Cruzes, čo bolo na východ od São Paula, sa vydali navštíviť Paiových rodičov, ktorí žili na pobreží.

Paiovi nevadilo, že prší. Spočítal si, že cesta nezaberie veľa času, keď väčšina ľudí zostala pre búr-

ku doma. Jeho rodičia bývali v São Vicente, v dome, ktorý im kúpil za peniaze, čo zarobil ako profesionálny futbalista. Okrem toho si tiež kúpil auto. *Toto* auto.

Myslel na zápas, ktorý práve odohral so svojím tímom União Mogi a v ktorom sa mu podarilo streliť gól. Nadine s Juninhom sa naňho pozerali z tribúny. Po zápase sa za ním rozbehol chlapec, ktorého poznal zo susedstva, prosil ho, aby mu podpísal loptu a povedal mu, že je pre neho najlepším futbalistom na svete. Paia to dojalo. Zveril sa chlapcovi, že dúfa, že jeho synček Juninho to raz bude s loptou tiež takto vedieť.

Schádzali z kopca a naberali rýchlosť, keď Pai uvidel, ako sa na nich rúti auto po nesprávnej strane cesty. Zúfalo naň blikal, ale dážď bol taký hustý, že si ich druhý vodič všimol, až keď bolo príliš neskoro. Pai stočil volant, celou silou stlačil plyn a vyšiel z cesty. Dúfal, že sa mu podarí druhému autu vyhnúť, ale pretože mal zaradenú nízku rýchlosť, nepodarilo sa to.

Druhé auto do nich narazilo zboku na vodičovej strane a náraz prehodil Paiovi jednu nohu cez druhú. Zajačal od hroznej bolesti. Nadine kri-

čala. Pai sa nemohol hýbať a bezmocne sa snažil ovládať svoje auto, ktoré sa dvakrát pretočilo a nakoniec sa zastavilo tak, že viselo napoly z útesu. Rozsypaným predným sklom sa dovnútra lial dážď a máčal mu tvár. Pai sa pokúšal pohnúť, ale do celého tela mu vystreľovala príšerná bolesť. Prvé, na čo pomyslel, bol jeho synček vzadu v autosedáčke. „Juninho,“ zašepkal, takmer neschopný hovoriť.

Pai si necítil nohy. Juninho! Čo je s ním? Pozrel sa k miestu, kde bola pripútaná Nadine a jej viečka sa zakmitali prebudením. Trochu pootočil hlavou a uvedomil si, kde sú. Nadine zastonala. „Nadine!“ kričal a snažil sa ju prebudiť. Svojho syna nepočul. Jediné, čo počul, bol dážď.

Nadine zaúpela a otvorila oči. Inštinktívne sa snažila otočiť a skontrolovať Juninha, ale nemohla. „Juninho,“ zamumlala slabo. Jej chlapček by tu mal niekde byť. Ale nie je. Zachvátila ju panika a znova sa pokúsila otočiť, lenže bolesť bola príliš silná. Keď jej padol zrak na vlastné zodrané a porozané ruky, zalapala po dychu. Auto bolo zasypané črepmi.

Po Juninhovi nebolo ani stopy.

Pai cítil, ako sa mu do očí hrnú slzy. Mrmlal si modlitbu a prosil Boha, aby si namiesto synčeka vzal jeho.

„Ja umieram,“ precedil medzi škripajúcimi zubami. Bol presvedčený, že toto je koniec. Jeho žena nereagovala.

Nadine strácala a znova nadobúdala vedomie. „Juninho,“ zašepkala opäť. Bolest' bola neznesiteľná.

Uvedomila si, že sa jej manžel nemôže hýbať, a tak buchla zoslabnutým ramenom do dverí. Rám bol pokrútený a dvere zaseknuté, takže to k ničomu nebolo. Podarilo sa jej však vykuknúť rozsypaným oknom. Auto sa nahýbalo z útesu a pod ním zívala hlboká priepasť. Začala kričať.

„Vzadu,“ ozval sa slabo Pai. Auto sa pohojďalo a škripalo. Do nôh mu vystreľovala bolesť. Báľ sa, že keď sa bude príliš hýbať, auto skĺzne z toho kúsočka cesty, na ktorom drží, a zrúti sa dolu.

„Zadné sklo,“ vysúkal zo seba.

Nadine zistila, že sa v tom stiesnenom priestore, kde je uväznená, dokáže predsa len trochu pohnúť. Kývla, vyslobodila si nohy a konečne sa jej podarilo pozrieť sa dozadu. Juninhova autosedačka le-

žala prevrátená na podlahe, ale jej syn v nej nebol. Po líkach jej stekali prúdy slz. Celé zadné sklo bolo preč. Očami prechádzala cestu a na myseľ sa jej dralo nemysliteľné: že jej synček leží niekde tam na ceste.

„Je tam niekto zranený?“ ozval sa cudzí hlas. Znel blízko.

Pai pozrel na Nadine. Kto to povedal? Otočil sa a uvidel muža, ktorý pozeral do auta cez Nadinino okienko spolujazdca.

„Môžete sa hýbať?“ spýtal sa muž.

„Nie,“ dostal zo seba Pai.

Muž rýchlo obehol auto, zhodnotil situáciu a potom rýchlo nasmeroval svoju pozornosť späť k Nadine. „Poponáhľajte sa! Tadiaľto,“ pobádal ju. „Musím vás odtiaľto dostať.“

Nadine prikývla, preliezla cez predné sedadlo dozadu a von dierou, ktorá zostala po zadnom skle.

Auto znova zaškrípalo a zhodilo do priepasti trochu hliny. Kamene sa kotúľali dolu do rieky, ktorá z tej výšky vyzerala len ako zelený ťah štetcom.

Muž ju vytiahol von, previedol na druhú stranu cesty a posadil na trávnu. Potom sa rýchlo vrátil za Paiom.

„Nehýbte sa, pane,“ povedal mu. „Poslal som svoju ženu späť dolu, aby zavolala sanitku.“

„Môj syn,“ podarilo sa Paiovi zašepkať.

Muž vytreštil oči. „Vnútri je dieťa?!“ Rýchlo prezrel zadné sedadlo. Autosedačka bola prevrátená a zasypaná sklom. Obehol auto a celou silou potiahol za dvere na strane spolujazdca. Ani sa nepohli. Chytil kľučku ešte raz, nohami sa pevne zaprel do hliny a potiahol ešte silnejšie, až sa nakoniec dvere s hlasným zavrzganím otvorili. Zaboril sa do sedačky a oboma rukami šmátral medzi sklom a rozhádzanými prikrývkami po chlapcovi. Zhlboka sa nadýchol. Keď ruky vytiahol, držal v nich Juninha, ktorý mal tváričku celú od krvi. „Našiel som ho! A je nažive!“

Pai cítil, ako mu povolil každučký sval v tele.

Muž si vyzliekol tričko, zotrel s ním krv z Juninhovej tváre a všimol si malú reznú ranku nad chlapcovým obočím. Vyzerala ako čiarka, čo sa píše za slovom, len hore nohami. Zatlačil na ňu palcom a krvácanie po chvíli prestalo.

„Odneste ho jeho matke,“ sípal Pai. „Prosím vás.“

Muž sa na chlapca vo svojom náručí zahľadel a Juninho sa naňho usmial. Úsmev opätovoľ a potom ho rýchlo odniesol k matke.

Keď Nadine uvidela svojho synčeka, vyskočila na nohy, ale tvár sa jej skrivila od bolesti. To jej však nezabránilo v tom, aby natiahla ruky a dieťa si od muža prevzala.

„Boh vám žehnaj, Boh vám žehnaj,“ opakovala s plačom stále dokola a pritískala si svoje dieťatko k hrudi. „Boh rozhodne požehnal tomuto škvŕňaťu,“ odvetil muž. „A mimochodom – má váš úsmev.“

Nadine zaplavil ďalší prívál slz, ale usmiala sa. „Ďakujem,“ vydala zo seba.

Prestalo pršať a z diaľky bolo počuť prichádzajúcu sanitku. Nadine zatvorila oči a snažila sa potlačiť tú hroznú bolesť. „Zostanem s vami, kým sanitka nepríde,“ upokojoval ju ich záchranca a sadol si vedľa nej.

Pai počul dve veci: slabý hlások svojej ženy, ako sa rozpráva s mužom na druhej strane cesty, a húkajúcu sanitku. Zatvoril oči. Všetko dobre dopadne, pomyslel si.

UČITEĽ BUDÚCEHO KRÁĽA

BRAZÍLSKY FUTBAL NIE JE LEN HRA, je to životný štýl, vášeň, neustála oslava života, nádherný tanec národa, ktorý rád šantí a vyjadruje sa v rytme samby a futbalu.

Brazílsky národný tím, známy ako Seleção, je najúspešnejším národným futbalovým tímom v celej histórii majstrovstiev sveta vo futbale, ktoré vyhral v rokoch 1958, 1962, 1970, 1994 a 2002. Je tiež najúspešnejším tímom Konfederačného pohára FIFA, ktorý získal štyrikrát. Každé desaťročie vypúšťa Brazília do sveta svojich najlepších hráčov, aby brazílskym citom a talentom pre hru obohatili tie najprestížnejšie futbalové kluby. Pelé, ktorý je

pýchou Brazílie, je považovaný za *vôbec najlepšieho* hráča na svete. Okrem neho zanechali vo svete futbalu nezmazateľnú stopu aj ďalšie brazílske hviezdy ako Garrincha, Zico, Tostão, Romário, Ronaldo a mnoho iných.

Potešenie z hry a jej hudba prúdi brazílskymi riekami aj krvou samotných Brazílčanov. V Brazílii nejde vo futbale len o výkony a taktiku, ale predovšetkým o radosť a krásu. A nie je to len životný štýl, je to umenie.

Pre Paia, ako pre mnohých ďalších Brazílčanov, bolo hranie ako dýchanie. Nemohol sa dočkať, kým bude môcť znova hrať, hoci ho zranenia držali mimo hry viac ako rok. Jeho syn Juninho, ktorý sa narodil 5. februára 1992, začal dokonca chodiť skôr ako on.

Pár mesiacov po nehode sa Pai s rodinou presťahoval do domu svojich rodičov v Nautice 3, na predmestie São Vicente, kde žila nižšia stredná trieda – presne tam, kam mali namierené, keď k nešťastnej udalosti došlo. Pai bol bez práce a nezostávali mu už žiadne peniaze. Jeho otec, Ilzemar, sa živil ako automechanik a ponúkol mu miesto v garáži, kde mohli pracovať spolu a postaviť tak

Paia späť na nohy. O futbale nemohla byť ani reč a on vedel, že sa svojej životnej vášne bude musieť na chvíľu vzdať. Teraz bolo dôležitejšie, aby dokázal zarobiť na živobytie a uživiť tak svoju ženu a malého synčeka.

So sťahovaním im pomáhali susedia. Pai sedel v kresle v najväčšej izbe celého domu – v ktorom bude teraz s rodinou žiť – a riadil dopravu. Dával svojim susedom inštrukcie, kam príde nábytok.

„Posteľ oprite o stenu, jednu skriňu dajte na jeden koniec a druhú nabok. Pozdĺž postele nechajte nejaké miesto, to bude ako chodba,“ dirigoval ich. „Mrzí ma, že vám nepomáham,“ ospravedlňoval sa zo svojho kresla. „Ale stále ešte nemôžem chodiť.“

Jeden zo susedov ho prerušil. „Robíte si zbytočné starosti, pán Neymar,“ vyhlásil. „Pán Ilzemar mi všetko povedal. Ako ste mu tento dom kúpili z peňazí, ktoré ste si zarobili futbalom.“

„Na to predsa rodina je,“ odvetil Pai, zatiaľ čo pozoroval, ako mu jeho dobrí susedia zariaďujú izbu.

„A na toto sú zase susedia,“ uzavrel muž.

Zariaďovanie izby nezabralo priveľa času a Pai sa už o chvíľu mohol hrať s ročným synčekom.

„Bež k otcovi, Juninho!“ volal a držal pred sebou futbalovú loptu.

Juninho doliezol do izby a zastavil sa. Bol vy-
tiahnutý a chudý, mal tmavú kožu, tmavé prenikavé
oči a na hlave chumáč tmavých vlasov. Nad obočím
mal malú jazvu v tvare čiarky, ktorá nebola takmer
vidieť. Počas nehody mu ju spôsobil kúsoček letia-
ceho skla. Keď uvidel loptu, začal sa rýchlo plaziť
po podlahe. Pred Paiom sa pomaly postavil, natia-
hol ruky a urobil zvuk, ktorý nepotreboval žiadny
preklad: daj mi tú loptu! A potom sa chichotal, keď
s ňou otec doňho dobiedzal.

Pai dal loptu chlapcovi. Keď sa na synčeka po-
zeral, myslel na to, ako jeho otec, Ilzemar, príliš ne-
schvaľoval, že sa snaží žiť ako profesionálny futba-
lista. Vždy mu hovoril: „Najskôr si zožeň skutočnú
prácu. Až potom môžeš hrať futbal.“ Pai mal však
pre Neymara juniora iné plány. Bude Juninha v hra-
ní podporovať. Kto vie? Možno raz dokáže to, čo sa
jeho otcovi nepodarilo. Za pokus to stojí, myslel si
Pai. A zaprisahal sa, že sa o to pokúsi.

O dva mesiace neskôr sa Juninho zdvihol zo
zeme, dotackal sa k otcovmu kreslu a s úsmevom
od ucha k uchu si od neho vzal loptu. Potom ju pus-

til a spadol späť na zadok. Všetci sa smiali – aj dedko s babičkou, ktorí výjav spolu s Nadine pozorovali od prahu dverí.

Keď sa však Pai pokúsil vstať a Juninhovi pomôcť, Nadine naň pokrútila prstom. „Kdeže, ty zostañ na mieste.“ Priskočila k nim, zdvihla synčeka z prachu a oprášila ho.

Ešte si poriadne neuvedomil, že opäť stojí na nohách a už zasa držal loptu.

Pai sa na svoju ženu usmial a opäť sa posadil. V tvári mu cuklo od bolesti, ktorú mu pôsobilo horejace sa bedro. „Ako sa mám vrátiť späť na ihrisko, keď sa nedokážem ani postaviť?“

„Nikam sa vracat' nebudeš,“ odsekla Nadine s typickou bezočivosťou a vrátila sa aj s Ilzemarom a babičkou dnu.

„To si myslíš ty,“ zamrmal si pod fúzy, len čo boli z dosahu. Znova sa zaprel rukami, snažil sa udržať rovnováhu a prvýkrát za niekoľko hodín sa opäť postavil. Hrdý na svoj výkon vykročil neisto vpred a pozrel dolu.

Juninho stál pred ním a pozerál nahor. Keď uvidel, ako jeho otec urobil krok, s úsmevom zatlieskal, až mu lopta zasa vypadla.

Pai sa zasmial. Smiech ho bolel, ale na tom nezáležalo. Natiahol ruky za seba, chytil sa kresla, pritiahol ho a opäť sa posadil. Rýchlo sa pozrel k vstupnému schodisku, aby sa uistil, že ho Nadine alebo rodičia nevideli. Roztvoril náruč, Juninho sa k nemu dobatolil a vyliezol mu do lona. „Ak nemôžem hrať futbal ja,“ predniesol Pai a tisol si ročné ho synčeka pevne k hrudi, „naučím to *teba*.“

Prešlo niekoľko mesiacov a zatiaľ čo sa Pai pomaly zotavoval zo svojich zranení, jeho syn rástol a obaja už stáli pevnejšie na nohách. Raz sa Pai postavil do rohu maličkej obývačky a opretý o palicu poslal cez miestnosť synčekovi loptu. Juninho ju skúsene zastavil nohou. „Výborne!“ povzbudzoval ho otec. Juninhovi prebleskol na tvári úsmev a v očiach mu zaiskrilo. Kopol loptu späť a mieril úplne bezchybne. Pai loptu zastavil. Trochu to bolelo, ale bolesť sa každým dňom zmenšovala. Zložil nohu z lopty a palicou ju odpálil späť. Juninho mu tlieskal. „Moja!“ vykrikol a naľahoval sa po otcovej palici. Tiež si to chcel vyskúšať. Pai sa smial a krútil hlavou. „Nie, nie, nie a ešte raz nie! Žiadne ruky! Pomáham si, pretože mi ešte stále neslúžia nohy. Myslíš si azda,

že mám tú vec *dobrovoľne*?“ čertil sa a mával naňho palicou. Juninho sa len chichotal.

Inokedy stál zasa Juninho vonku pri zadnom vcho-
de a hodil dovnútra svoju obľúbenú loptu. Do-
kotúľala sa do kuchyne a on musel utekať rýchlo ju
zobrať, aby sa nedostala do rúk jeho mamy.

„Ešte raz sem tú loptu hodíš a uvarím ti ju k ve-
čeri!“ kričala. Juninho z toho bol smutný. Bola to
jeho obľúbená lopta. Ako by ju mohol zjesť? Tá
myšlienka ho desila najmä preto, že ju raz olízal,
aby zistil, ako chutí, a chutila teda príšerne: ako trá-
va, hlina a bohviečo ďalšie, v čom sa vyvážala.

Pai sa s palicou presunul na druhú stranu izby
k synčekovi. „Pôjdeme von, Juninho. Keď sa bude-
me hrať tu, mama z toho čoskoro zošalie.“

Juninho svoju loptu celou silou objal. Otec mu
položil ruku na rameno a pomohol mu z dverí.
Dalo sa hrať na ulici. Aj keď boli len sami dvaja.
Hrať sa dalo vždy.

Pai o tom nikdy veľmi nehovoril, dokonca ani
s Nadine, ale tým najdôležitejším v jeho živote
vtedy bolo učiť Juninha reč futbalu. Mal mu toho
veľa čo odovzdať a ďakoval Bohu za to, že mu tá

NEYMAR: BUDÚCI KRÁĽ

nehoda nezobrala vieru, aj napriek tomu, že už rok nemohol chodiť. Hlboko vnútri vedel, že bude zasa hrať, ale o tom, kedy k tomu dôjde, rozhodne Boh, nie on. Medzitým svojho synčeka naučí všetko, čo o tejto nádhernej hre vie.

DOMÁCI FUTBAL

„JUNINHO VHADZUJE LOPTU DO HRY!“ kričal Juninho a hodil loptu do miestnosti. Nebol iba hráč, ale aj komentátor. Lopta sa kotúľala okolo postele do úzkej chodby a potom prekĺzla pozdĺž skrine. Najskôr ju držal na ľavej nohe, potom si ju skúsene prehodil na pravú, kľučkoval s ňou ku koncu postele a vykopol. Lopta preletela okolo kuchyne a von zadnými dverami. „Góóól!“ zakričal Juninho. Skákal hore a dole a oháňal sa rukami, kým si jednu neudrel. Nadine, ktorá bola v kuchyni, sa už dávno prestala pokúšať krotiť zápal svojho štvorročného synčeka, keď hral „domáci futbal“.

Babička s dedkom spali v spálni a Pai s Nadine a Juninhom obývali veľkú izbu, ktorá bola ohra-

dená rodinnou posteľou a dvoma skriňami, ktoré slúžili ako múry. Keď sa narodila Rafaella, Juninhova sestra, v rodinnej posteli začalo byť prepchato a hlučne.

Ich manželská posteľ bola prisunutá k vnútornej stene domu. Spodnú časť postele ohraničovala skriňa, ktorá pred sebou zanechávala úzku chodbičku. Po boku postele bola druhá skriňa, ktorá slúžila ako ďalší múr v izbe a ponechávala pred sebou podobný priestor. To dávalo dohromady chodbu, ktorá viedla od vnútornej steny pozdĺž spodnej časti postele, potom sa stočila, pokračovala po boku postele a končila pri vankúšoch – jednu dlhú chodbu v tvare písmena L. Pre Juninha to bol priestor, v ktorom mohol hrať. Kľučkoval s loptou z jedného konca chodby na druhý, potom ju prekročil a vystrelil opačným smerom. Na extrémne obmedzenom priestore kľučkoval tam a späť, vytváral si vlastné pohyby a potom tie pohyby precvičoval, kým ich nedoviedol k dokonalosti.

„Nožničky!“ vykrikol. Hodil sa na strapatý koberec a loptu kopol za seba, až pristál na hromade lôpt na posteli. Juninho vyskočil dramaticky do vzduchu, dopadol na posteľ a jeho zbierka

futbalových lôpt sa rozletela všetkými možnými smermi.

„Penalta!“ kričal.

Potom sa zahľadel na tú asi dvadsiatku lôpt, ktoré poskakovali po miestnosti – niektoré z nich okopané, iné naleštené, pár veľkých a zvyšok malých. Zamračil sa. „Prepáčte, kamaráti!“ vyhlásil a už obchádzal po izbe, zbieral ich a kládol späť na posteľ. Jednu si však nechal. Bez lopty v ruke nedal ani ranu.

Pai pracoval v otcovej autoopravovni na periférii mesta. Zákazkám sa však kvôli ekonomike nedarilo.

„S opravovňou to ide z kopca a otec si myslí, že by som sa mal začať obzerať po ďalšej práci,“ zveril sa pri večeri Nadine, ktorá sedela pri stole s Juninhom a malou Rafaellou.

„Ja chcem dedkovi tiež pomáhať,“ ozval sa Juninho.

„Ty pracovať nemusíš,“ povedal Pai a ukázal na synčeka vidličkou. „Si ešte dieťa. Ty sa máš hrať.“

Juninho sa nad tým zamyslel a usmial sa. „Rozkaz, pane,“ odpovedal a nabral si ďalšie sústo.

„Čo budeme robiť?“ spýtala sa Nadine svojho manžela.